

Nieuwsbrief 27 – juni 2009

Beste Niños donateurs,

Weer een half jaar voorbij waarin weer veel dingen zijn gebeurd. Inmiddels zijn we alweer dertien jaar actief in Cusco. Door middel van onze nieuwsbrieven proberen we u zoveel mogelijk op de hoogte te houden van alles wat er zich hier zoal in de Andes afspeelt. Velen van u zijn al vele jaren donateur en kennen sommige mensen waar we over schrijven al van jaren geleden en zelfs sommigen van u kennen de mensen waar we over schrijven inmiddels persoonlijk omdat ze in Peru zijn geweest.

Soms veranderen we de namen van de mensen waar we over schrijven omdat het vaak gaat om zeer persoonlijke verhalen. Maar altijd zijn het verhalen uit het leven van de kinderen of volwassenen om ons heen om u een zo goed mogelijk beeld te geven van het leven hier en waarom het zo belangrijk is dat we uw steun nodig hebben.

Onze hotels lopen gelukkig nog steeds fantastisch waardoor we samen met uw donaties weer veel dingen hebben kunnen doen de afgelopen 6 maanden. Op dit moment zitten we weer midden in het toeristische hoogseizoen in Peru wat veel drukte betekent voor ons. Twee extra medewerkers in de hotels hebben er voor gezorgd dat we onze service konden optimaliseren.

Gelukkig hebben we een ijzersterk team medewerkers in de hotels onder leiding van Lourdes die al meer dan 10 jaar bij ons werkt. Door de inzet van Lourdes, die er altijd voor zorgt dat al ons personeel met een brede glimlach aan het werk is, zijn we inmiddels beroemd geworden als het hotel met het vriendelijkste personeel in Cusco.

Wij zijn van mening dat we nooit genoeg kunnen benadrukken hoe blij we zijn met al onze mensen die voor de hotels en stichting werken in Peru en natuurlijk onze mensen in Nederland, zonder hun inzet, liefde en toewijding zouden we nooit zoveel kinderen gelukkig kunnen maken

In deze nieuwsbrief hebben we weer vele verhalen voor u.

Over onze lieve oma, Laura, die ernstig ziek is.

Maar gelukkig ook goed nieuws over onze twee nieuwe 'dochters' Nesquia en Veronica die bij ons zijn komen wonen in ons meisjeshuis.

En over onze nieuwe fietstours in ons haciënda hotel in Huasao, over onze kinderen die allemaal nieuwe schoenen hebben gekregen nadat ze eerst nieuwe vriendjes hebben gemaakt en nog veel en veel meer.

Heel veel leesplezier en heel hartelijk dank voor al uw steun op welke manier dan ook van het afgelopen jaar.

Jolanda van den Berg, Cusco, juni 2009

Niña Laura ernstig ziek

Onze lieve oma, Niña Laura, is heel ernstig ziek! Sinds 2000 hebben wij de zorg op ons genomen voor Laura. Toen we het terrein kochten voor ons tweede hotel vertelde de oude eigenaar een dag voor de overdracht, "O ja, ik ben nog iets vergeten te vertellen, er woont daar in dat kleine wc-huisje een oude vrouw die gek is en niet weg wil. Zet haar maar gewoon op straat en dan zal ze misschien een paar keer aanbellen, maar uiteindelijk stopt ze daar vanzelf mee." Toen we dit verhaal gingen uitzoeken bleek de oude vrouw Laura te heten en zelf noemt ze zich niña (meisje) Laura. Zij woonde al 30 jaar op het terrein van deze familie en waste de kleren van de familie totdat de ouders van de eigenaar overleden en ze niet meer nodig was volgens de eigenaar van het terrein. Maar het probleem was dat Laura niemand had en dus niet weg wilde en bovendien vond dat ze recht had op het huis na zo lang de was te hebben gedaan voor de familie. Geef haar maar eens ongelijk!

Na heel veel problemen en zoeken naar een oplossing hebben wij besloten voor Laura te zorgen aangezien de oude eigenaar zelfs niet in de verste verte de intentie had haar ook maar enigszins te helpen en er ook geen tehuis of instelling was te vinden om Laura op te nemen.

We hebben haar met heel veel geduld en liefde 8 jaar bij ons laten wonen wat elk jaar problematischer werd omdat Laura Alzheimer heeft. Daar kwamen wij achter na een onderzoek bij een psychiater, en nadat ze steeds onbereikbaar werd en daardoor meer vervuilde en verwilderde.

Laura is vaak heel agressief en laat niemand in haar buurt komen.

Aangezien we haar een kamer hadden gegeven in een van de kinderrestaurants waar we ook appartementen hebben voor verhuur aan toeristen, werd het steeds moeilijker om Laura zo dicht in de buurt te hebben. De lucht die uit haar kamertje kwam werd op een gegeven moment te erg en hebben we moeten besluiten dat er een andere oplossing moest komen voor Laura.

Met het personeel hebben we besproken wat de mogelijkheden waren. Een was naar een psychiatrische inrichting of bij iemand anders in huis. Gelukkig was een van onze nachtbezoekers bereid om voor Laura te zorgen. Nazario woont bijna in het hoogste topje van Cusco en heeft daar een huisje met wat kamers om een binnenplaats waar hij wel een kamertje voor Laura vrij kon maken.

Laura heeft daar de laatste anderhalf jaar gewoond met veel ups en downs en veel momenten waarop we dachten dat het nu echt beter was dat ze naar een inrichting zou gaan. Maar er gebeurde iets waar we allemaal niet aan gedacht hadden en dat was dat er een hele bijzondere vriendschap is ontstaan tussen Laura en Nazario's dove en verstandelijk beperkte dochter Lydia.

Toen Laura net in het huis van Nazario woonde wilde ze niets weten van Lydia en zei tegen Jolanda, "dat meisje is knettergek en gaat mij aanvallen, houd haar bij me weg, ik ben bang voor haar." In de anderhalf jaar dat Laura daar nu is hebben ze hun eigen manier van communiceren gevonden en begrijpen elkaar zonder woorden en zelfs zonder al te veel gebaren.

Laura is op een dag opeens ziek geworden en wilde niet meer opstaan. Ze wilde niet eten en niemand mocht in de buurt komen, alleen Lydia heel af en toe om wat water of mate (kruidenthee) te geven.

Van een dokter was helemaal geen sprake omdat Laura al ging schreeuwen bij het woord alleen al. Op afstand hebben we moeten toezien hoe Laura steeds meer verzwakte. Onze doktora Maria Helena heeft geprobeerd haar te onderzoeken maar dat lukte ook maar half en tijdens een bespreking met Jolanda vertelde ze dat Laura aan het sterven is.

Toen Jolanda en Vicky haar opzochten schrokken ze beiden van hoe snel Laura aan het wegzakken is. Haar gezichtje opgezwollen en haar lijfje heeft geen enkel vet meer. Ze kan niet meer lopen en een verpleegster helpt haar nu met plassen, wat ze ook niet wil maar waar geen andere optie voor is. Haar ogen zijn kralen geworden met een blik die heel ver weg is.

Jolanda wilde haar meenemen om haar laatste periode dichterbij te hebben zodat ook andere mensen van de stichting haar nog wat warmte en liefde kunnen geven aangezien het huis van Nazario heel ver weg is. Maar toen Lydia, de dochter van Nazario, in de gaten kreeg dat het plan was om Laura mee te nemen, raakte ze volledig in paniek en smeekte Jolanda op haar knieën om Laura niet mee te nemen. Haar moeder vertelde dat ze nachtenlang naast Laura zit en voor haar zorgt en wil dat Laura naast haar oma begraven zal worden; haar oma waar ze ook heel veel van hield. Uiteindelijk hebben we besloten om Laura niet mee te nemen omdat we na overleg met alle partijen het beter vinden voor Laura om bij deze familie te blijven tot ze haar laatste adem zal uitblazen. Op dit moment gaat de verpleegster Angelica elke dag naar boven om Laura te verzorgen en gaat het personeel om beurten samen met Jolanda dagelijks op bezoek.

Nesquia en Veronica

Deze twee zusjes hebben al een lange geschiedenis bij ons en we hebben al in eerdere nieuwsbrieven geschreven over deze meisjes. We schreven toen over Leonor; hun moeder die alcoholist was en de kinderen vreselijk verwaarloosde. Voor Leonor hebben we al het mogelijke gedaan om haar van de alcohol af te helpen, zelfs drie maanden begeleiding in een kliniek, een baantje daarna in de keuken van de stichting, maar helaas met uiteindelijk het trieste einde van dit verhaal dat Leonor dood is gevonden langs de kant van de weg.

We hebben toen een baan gegeven aan Anselmo, een van haar stiefzonen, die voor de kinderen moest zorgen na de dood van Leonor. Dat is jaren goed gegaan, maar was voor Anselmo loodzwaar. Hij werkte niet alleen bij ons in de keuken en had de zorg voor Nesquia, Veronica en Ronadillo; zijn jongste broertje, maar deed ook nog een studie rechten aan de universiteit omdat hij wat verder wilde komen in zijn leven.

Wij ondersteunden Anselmo met schoolkosten en de kinderen kwamen elke dag naar een van de kinderrestaurants, maar nu de meisjes ouder worden en we Anselmo met een steeds vermoeider gezicht op zijn werk zagen komen, hebben we besloten dit gezin nog meer te ondersteunen. Veronica (16) en Nesquia (13) hebben op deze leeftijd veel meer steun nodig vertelde Anselmo en zijn vraag was of we de meisjes niet op wilde nemen in ons meisjeshuis totdat ze hun school in ieder geval hebben afgemaakt.

Na overleg met Ruthy en Norma die voor ons meisjeshuis zorgen, hebben we besloten het te doen.

Nesquia en Veronica vonden het geweldig en ook onze meiden waren zeer enthousiast. Ronadillo vond het eerst niet leuk, maar begrijpt het wel en heeft nu meer ruimte met Anselmo in hun kamer, wat voor hem belangrijk is. Uiteraard blijven ze in nauw contact met elkaar en zien elkaar heel regelmatig, maar wat Anselmo wilde voor zijn zussen was dat ze weer een moederfiguur in hun leven hebben die met ze kan praten en voor ze kan zorgen zodat hij zijn studie af kan maken en zijn volledige aandacht aan Ronadillo kan geven. Dat is nu gelukt met zelfs twee moeders, Norma en Ruthy, die blij zijn dat hun meisjesgezin weer groter is geworden nadat afgelopen jaar de oudere meisjes zelfstandig zijn gaan wonen.

Nieuwe vriend – nieuwe schoenen

Heel soms koppelen we een donatie direct aan de kinderen zoals in dit geval waarbij we met een donatie alle kinderen nieuwe schoenen konden geven. Normaal gesproken doen we dat bijna nooit zo direct en kiezen we zelf een tijdstip uit waarop iets wel of niet het goede mo-

ment is om aan de kinderen te geven. Deze keer hebben we het wel geaccepteerd omdat we twee goede redenen hadden. De eerste was omdat we in de gaten hadden dat de meeste van onze kinderen hun nieuwe schooljaar ingingen met dezelfde kapotte schoenen als vorig jaar en die inmiddels niet alleen volledig kapot waren, maar ook veel te klein geworden waren. De tweede reden was om er een spel aan te koppelen om vriendschap onderling te stimuleren.

Zonder dat de kinderen wisten wat precies de prijs was die ze konden winnen, kregen ze de opdracht om zoveel mogelijk vrienden te maken en zich in elkaar te verdiepen. Dus echt te onderzoeken wat de ander leuk vond om te spelen, lievelingskleur, favoriete woord, muziek, etc. etc.

Na een maand gingen we eens testen hoe het er voor stond en dat was een enorme verrassing.

Hele grappige combinaties van nieuwe vriendjes en vriendinnetjes en toen ze zagen wat ze ermee hadden gewonnen gingen er zelfs een paar huilen van blijdschap, zo mooi vonden ze de nieuwe schoenen. Op school in Peru is het verplicht met uniform naar school te gaan. Het idee dat alle kinderen dan gelijk zijn, is op zich niet zo slecht, maar als je onder je mooie

uniform dan schoenen draagt met enorme gaten erin dan voel je je nog steeds niet hetzelfde als je buurmeisje met mooie schoenen. Hoe hard we ook werken aan het opbouwen van zelfvertrouwen en het geen waarde hechten aan uiterlijk schijnbare belangrijkheden zijn nieuwe schoenen toch een geschenk uit de hemel voor onze kinderen.

Schoenen zijn relatief duur in Peru en het komt er meestal niet van die nieuw te kopen voor de ouders omdat het uniform voor de meesten al een heel bedrag is. De schoenen gaan meestal van de oudste het hele rijtje af tot de jongste die dan doorgaans met totaal kapot getrapte schoentjes loopt. Vooral de kleintjes waren dus heel erg blij met de nieuwe schoenen.

Douchen in Huasao

Zoals we inmiddels gewend zijn als we een nieuw kinderrestaurant openen was het deze keer ook weer zo. De nieuwe kinderen enthousiast maken om te gaan douchen, kost een beetje moeite in het begin, maar daarna zijn ze niet meer te houden. Zo ging het dus ook precies op dezelfde manier in Huasao met onze nieuwe kinderen.

De lijsten met namen waren keurig ingevuld en de eerste twintig zouden gaan douchen die dag. Er kwamen er elf keurig opdruven, maar de andere negen waren nergens te vinden. Nadat de eerste uit de douche kwamen met blij gezichtjes en lekker schoon ruikend kwamen ze een voor een voor een nieuwsgierig toch de douche in en nu we een maand verder zijn en iedereen al meerdere keren onder de douche is geweest willen ze allemaal het liefst twee keer per dag.

Veel van onze kinderen in Huasao hadden zelfs nog nooit een douche gezien en wisten zich alleen met een emmertje water uit de rivier. De kinderen vinden het geweldig om

schoon te zijn en spelenderwijs leren we ze op deze manier meer over hygiëne en waarom die zo belangrijk voor ze is.

Meer geweld in de gezinnen

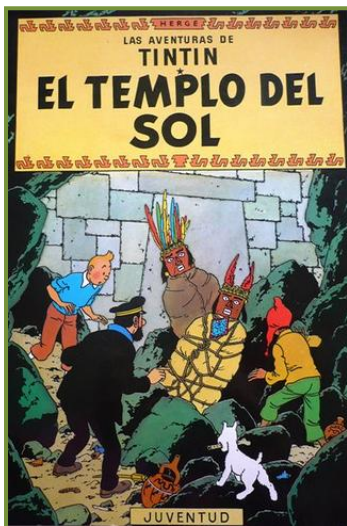
Hoewel we gelukkig in de hotels nog niets merken van de mondiale financiële crisis, merken we het helaas wel in de dagelijkse levens van onze kinderen in de restaurants.

Deze afgelopen periode merken we dat er weer meer problemen zijn in gezinnen waar onze kinderen uitkomen en meer verzuim met als reden dat de kinderen moeten werken op straat om bij te dragen aan de kosten thuis. Ook het geweld neemt weer toe in huis. Veel van onze kinderen lopen met blauwe plekken en minder zelfvertrouwen. Verhalen over moeders die meer schreeuwen of 's avonds helemaal niet thuis komen, vaders die verdwijnen of thuis ruzie maken als ze er wel zijn. Voor ons helaas geen nieuwe geluiden, maar de frequentie van die verhalen neemt de afgelopen periode in ernstige mate toe. Op dit moment zijn we aan het onderzoeken wat precies de achterliggende reden is van het toegenomen geweld in de gezinnen en hoe we onze kinderen nog beter kunnen begeleiden met hun problemen.

Lezen, lezen, lezen...

Boeken hadden we natuurlijk altijd al, maar nooit een echte bibliotheek. De laatste jaren was het ons al opgevallen dat er steeds meer interessante kinderboeken te koop zijn in Peru, heel veel geïmporteerd uit Spanje, maar ook zijn er steeds meer Peruaanse kinderboekenschrijvers actief. Volgens ons een hele positieve ontwikkeling en we hebben dan ook naar aanleiding daarvan besloten een bibliotheek voor onze kinderen te beginnen.

Jolanda is naar Lima, de hoofdstad van Peru, gereisd omdat daar veel meer te koop is en vond daar een boekenwinkel met een jongen die ons heel uitgebreid informeerde over alles wat hij te koop had en vroeg zo ook eens lang zijn neus weg waar al die boeken voor bestemd waren.

Toen we uitlegden wat we van plan waren werd hij dolenthousiast en vertelde dat hij betrokken was geweest bij het opzetten van bibliotheken in Argentinië een jaar daarvoor en zo kwam van het een het ander en bleven we de hele middag ideeën uitwisselen over de juiste aanpak voor het opzetten van een bibliotheek voor kinderen die niet gewend zijn boeken te lezen.

Volgens Javier, de jongen uit de boekwinkel, was het vooral belangrijk het meteen goed te doen omdat is gebleken dat het soms jaren duurt om een kind weer aan het lezen te krijgen als hij het niet meteen leuk vond.

Een van de punten die volgens hem heel belangrijk zijn is de presentatie van de boeken. Niet zoals in een standaard bibliotheek waar alleen de ruggen van de boeken te zien zijn, maar de bibliotheek inrichten zoals in een winkel waar de voorkant en de plaatjes zichtbaar zijn.

Wat ook heel erg van belang is dat de mensen die in de bibliotheek werken ook daadwerkelijk zelf dol zijn op lezen en dat over kunnen brengen op de kinderen.

Zijn idee was daarover om met literatuurstudenten te werken die eventueel onze mensen kunnen opleiden hoe ze het beste de kinderen kunnen begeleiden in het enthousiast maken om te gaan lezen. Verder was het natuurlijk belangrijk om er een fijne, warme en gezellige ruimte van te maken met tafels om aan te lezen, maar ook zithoeken waar kinderen onderuit kunnen zitten en luisteren naar iemand die voorleest.

Die middag stapten we dolenthousiast de winkel uit met 240 boeken onder onze armen en een hoofd vol ideeën over onze nieuwe bibliotheek.

Op dit moment zijn we een ruimte aan het inrichten en hebben we veel boeken waar we van denken dat de kinderen ze geweldig zullen vinden. Vicky, onze coordinadora van het kinderprogramma, is op zoek naar literatuurstudenten die met ons willen werken en wij zijn met z'n allen heel benieuwd hoe dit alles zal uitpakken. Het personeel is in ieder geval razend enthousiast en we hebben al besloten om de kinderenboeken uit te breiden met boeken voor volwassenen voor de mensen die bij ons werken, waarvan de meesten ook bijna nooit een boek lezen. Dus mocht u onze kant opkomen en Spaanstalige boeken mee willen nemen dan zijn we daar heel erg blij mee.

Fietstours in Huasao

In ons hotel (hacienda) in Huasao hebben we nu ook fietsen. We hebben gemerkt dat niet iedereen wil paardrijden of wandelen, maar dat er ook veel vraag is naar fietstours. We hebben dus zes prachtige mountainbikes aangeschaft en onderzocht welke routes mogelijk waren op de fiets. Het resultaat is een totaal pakket geworden met prachtige routes door de Valle del Sur (zuid vallei) van Cusco waarin lunchopties en overnachtingen in de hacienda tot de mogelijkheden behoren. Ook hebben we gidsen gevonden met vele jaren ervaring. Kortom, mocht u toevallig in Cusco zijn en een fietstour in gedachten hebben laat het ons weten.

Moeder Aurora verbrand

Aurora is een van onze meisjes uit ons kinderrestaurant van Huasao, het waarzeggersdorpje 30 min. vanaf Cusco. Aurora is 12 jaar, maar heeft het ontwikkelingsniveau van een meisje van 8 jaar ongeveer. Op een dag kwam ze helemaal in paniek in ons restaurant en kon nauwelijks uitleggen wat er gebeurd was, het enige dat ze maar bleef zeggen was “mijn moeder, mijn moeder, helemaal verbrand, helemaal verbrand.”

Toen we gingen uitzoeken wat er gebeurd was hoorden we het verhaal. Aurora is een nakomertje in een gezin van acht kinderen. Aurora was nog de enige van de kinderen die bij haar vader en moeder woonde in een huisje hoog in de bergen, 2 uur klimmen vanaf ons kinderrestaurant. De vader is vaak dagen weg en de moeder van Aurora was al jarenlang alcoholist.

De dag ervoor was Aurora, zoals altijd alleen naar huis gelopen, toen ze aankwam vond ze haar moeder of wat er van deze vrouw over was gebeven, dood en volledig verbrand voor hun huisje. Uit onderzoek bleek dat ze zich eerst bijna in slaap had gedronken, zichzelf met benzine had overgoten en aan had gestoken. Aangezien ze helemaal alleen daar wonen in de bergen kon Aurora alleen maar gillen en gillen totdat iemand haar hoorde en haar naar beneden heeft gebracht om de politie erbij te halen.

Een enorme tragische gebeurtenis die voor Aurora, die het toch al zo moeilijk heeft, bijna niet te verwerken is. Dit is nu een aantal maanden geleden gebeurd en het gaat iets beter met haar, natuurlijk doen we er alles aan haar te begeleiden en haar het gevoel te geven dicht bij haar te zijn. Helaas gebeuren dit soort dingen in de wanhoop van veel mensen nog

steeds. De vader van Aurora wil voor haar blijven zorgen, maar naar onze mening heeft Aurora wat meer begeleiding nodig. Hopelijk is het mogelijk de vader te overtuigen zodat hij wat meer begeleiding toe zal laten voor haar dan nu het geval is.

Leren dromen en je dromen te leven

In onze hotels komen altijd zeer gevarieerde gasten. Dit is een van de aspecten die wij altijd leuk vinden en die ons werk iets extra's geeft. Reizigers van over de hele wereld die verschillende talen spreken, verschillende geloofsovertuigingen en meningsuitingen hebben, jong, oud, kind zijn, etc. Deze keer was er een groep van 20 mensen afkomstig uit Canada, USA en Australië. Deze groep werd begeleid door een Amerikaan die verschillende boeken heeft geschreven over in je dromen geloven en ze ook te leven door er eerst in te geloven en ze daarna ook uit te voeren. Volgens hem is dan alles mogelijk.

Normaal gesproken zijn de projecten niet te bezoeken als de kinderen nog aanwezig zijn. Dit doen we vooral uit respect voor de kinderen en ook om ons kinderprogramma niet te onderbreken. Door een communicatieprobleem liep het deze keer totaal anders. Om drie uur 's middags kreeg Jolanda een telefoontje dat er 23 mensen met kleding voor de kinderen in het hotel zaten te wachten om naar het kinderrestaurant te gaan. Er was geen mogelijkheid om dit nog te verzetten aangezien de groep later op de dag verder zou reizen dus hebben we voor deze keer een uitzondering gemaakt.

Het was een verrassend leuke ontmoeting met de groep en de kinderen. Twintig ontzettend vriendelijke mensen die geen enkele intentie hadden inbreuk op de privacy te plegen, wat we helaas niet altijd van andere mensen kunnen zeggen met vaak heel vervelende privé vragen aan de kinderen. Een aantal van onze kinderen waren op dat moment aan het basketballen met ons gymleraar Jorge. De kinderen nodigden de groep uit om een wedstrijdje te spelen waar zeker de helft gretig gebruik van maakte. Het werd bijna een natuurlijke bijeenkomst, zo onverwacht voor iedereen en daardoor misschien wel juist zo ongedwongen en gezellig. Na een uur was het tijd om afscheid te nemen en wilde de leider van de groep aan de kinderen uitleggen hoe zij deze ontmoeting hadden ervaren.

Eerst legde hij uit waarom de groep, bestaande uit voornamelijk filosofen, überhaupt naar Peru was gekomen en ons had uitgekozen als project om langs te gaan en kleding en geld voor in te zamelen. Dat vonden de kinderen al interessant om naar te luisteren, maar toen had hij ook nog drie uitspraken voor onze kinderen als geschenk en om over na te denken. De eerste was dat ieder van hun speciaal, de moeite waard en geliefd is, de tweede was dat wat ze ook in hun leven wilden worden het altijd mogelijk was en de derde dat het belangrijk was een droom te hebben en die te leven.

Toen Jolanda vroeg of een van onze kinderen misschien ook iets wilde zeggen stond kleine Arlet (9 jaar) spontaan op, liep op Mike, de reisleider, af omhelsde hem en zei dat ze de hele groep namens alle kinderen wilde bedanken voor deze bijzondere woorden en beloofde dat ze erover na zou denken.

Op de terugweg vroeg Mike aan Jolanda of er mailadressen uitgewisseld konden worden om in contact te blijven. Inmiddels is er een idee, nog niets concreets, van Mike uit, om een programma te ontwikkelen met zijn mensen voor onze kinderen. Waar hij aan denkt is een workshop voor ons personeel die met de kinderen werkt, van een week om ze te leren hoe we de kinderen een droom kunnen laten vormen en daar naar te leven en in te geloven. Wij denken dat het in ieder geval heel interessant is en het overwegen waard. Wordt vervolgd...

Vrienden van Niños

Als vrienden of ambassadeurs namens Niños verzorgen wij op verzoek presentaties. Zo kwamen wij de afgelopen tijd bij een gepensioneerde ondernemersclub, scholen of hielden onze presentatie als onderdeel van een bedrijfsfeest. Ook kerkelijke instellingen, die Niños als doel voor een aantal collectes hadden, ontvingen ons.

Tijdens de presentaties geven wij naast onze mondelinge ook schriftelijke informatie en al of niet voorzien van beelden via de beamer.

Via al deze presentaties ontvangen wij donaties voor onze Jolanda. Op scholen krijgen we natuurlijk ook leuke en zo onschuldige vragen van kinderen, die tijdens de presentatie aan onze lippen hangen. Hun wereld is tenslotte zo anders dan die van de kinderen daar. Vragen als: "De arme kinderen slapen op straat, maar waar gaan ze dan naar de w.c. of waarom zijn er zoveel arme kinderen. Waar maken ze die dan?" komen spontaan uit in de klas.

Ook bij bruiloften i.p.v. cadeaus mogen we bij tijd en wijle steun voor Jolanda in het verre Peru ontvangen.

Wij zijn de gastheren, gastvrouwen en bruidsparen daar bijzonder erkentelijk voor en danken u nogmaals via deze bijdrage in de nieuwsbrief.

Vele monden bij Jolanda worden tenslotte dagelijks gevoed en dat vraagt natuurlijk veel geld. Daarom is uw bijdrage zeer waardevol en weet u dat het goed en netto wordt besteed. Wij als vrienden komen u graag vertellen over ons en ook uw dierbare Niños project.

Nadere informatie is te verkrijgen bij onderstaande adressen:

Jan Schoenmakers: e-mail: janpc@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108

Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

Secretariaat

KLM:

Met trots informeren wij u dat KLM AirCares onze stichting als kwartaalproject heeft gekozen voor de komende maanden juli, augustus en september.

Wat houdt het in?

- In de Holland Herald van het betreffende kwartaal zal een redactioneel artikel staan. Tevens een redactioneel artikel op de internetsite www.aircares.nl met een directe link naar onze website.
- Een 30 seconden durende (info)commercial aan boord van alle KLM intercontinentale vluchten. Bovengenoemde (info)commercial zal ook te zien zijn:
 - in de KLM-lounge op Schiphol in de maand juli.
 - op www.aircares.nl
 - op My KLM (intranet KLM)
- Diverse artikelen in KLM' s interne media (Wolkenridder Aktueel), met een oplage van circa 30.000.
- Mogelijk redactionele aandacht in Flying Dutchman Magazine: het magazine voor Nederlandse frequent flyers van KLM.

Wat levert ons dat op:

- De opbrengst uit de KLM collectebussen wordt ons gedoneerd.
- Mensen kunnen ons via de KLM gedurende 1 jaar hun flying blue miles schenken.
- Een mooie startdonatie van de KLM ad. € 10.000.
- Maar bovenal en voor ons heel belangrijk: publiciteit voor onze projecten en hotels en daarnaast naamsbekendheid!

Het heeft weinig woorden nodig om te benadrukken dat we hier heel erg blij mee zijn. Mensen van KLM AirCares heel erg bedankt voor deze kans!

Dank:

Ook het secretariaat wil iedereen hartelijk bedanken voor alle donaties; klein of groot maakt niet uit. Elke gift is meer dan welkom.

Daarnaast hebben velen zich door het organiseren van bazaars, feestjes, recepties, kookavonden, sponsoractiviteiten, etc. waarbij de opbrengst voor ons bestemd was, voor ons ingezet. Ook voor u onze waardering voor jullie creatieve aanpak.

Oproep/uitnodiging:

Zoals hierboven vermeld, worden er met een zekere regelmaat activiteiten voor ons georganiseerd. Velen van u zijn zelf heel vindingrijk om zo'n happening vorm te geven. Anderen hebben wat meer suggesties nodig. Het secretariaat is daar uiteraard graag toe bereid. Sinds kort zijn wij bezig om allerlei ideeën te bundelen om die straks, over een paar maanden, als een totaalpakket beschikbaar te stellen. Wij nodigen graag iedereen uit die in het verleden een activiteit voor ons georganiseerd heeft, ons draaiboeken, overzichtjes, lespakketten, presentaties, etc. te doen toekomen (bij voorkeur digitaal!). Er zal vast iets tussen zitten waar we zelf nog niet aan gedacht hebben! Alvast onze hartelijke dank.

Resultaat oproep digitale nieuwsbrief:

Het secretariaat mocht op het verzoek in nieuwsbrief 26 vele e-mailadressen ontvangen ten behoeve van de digitale nieuwsbrief. Hierdoor is de verhouding gewijzigd in 45% via papieren versie en 55% via e-mail. Onze hartelijke dank hiervoor! Echter, wij zijn van mening dat we nog verder kunnen bezuinigen op papier-, kopieer- en portokosten. Wellicht tot vervelens toe, willen wij alle donateurs die beschikken over e-mail uitnodigen om zich te melden. Dit kan met een simpel mailtje naar info@stichtingninos.com onder vermelding van uw naam en postadres. U helpt ons en het milieu hier enorm mee! Bij voorbaat dank!

Akte van schenking:

Een flink aantal donateurs heeft de mogelijkheid opgepakt om een akte van schenking op te laten maken. Voor de nieuwkomers herhalen wij nog even deze optie. Met zo'n akte kunt u uw giften aftrekken van de belastingen. Laat u zo'n akte opmaken door: Notariaat Eemmeer, Postbus 186, 3750 GB Bunschoten, tel: 033-2986522 dan betaalt de Stichting bovendien de kosten die hieraan verbonden zijn.

Overige gegevens secretariaat Stichting Niños Unidos Peruanos:

Contactpersoon: Lydia Vastmans
Adres: Koninginnelaan 8
Postcode & plaats: 1182 AS Amstelveen
Telefoon: 020-6403019
E-mail: info@stichtingninos.com
Website: www.ninoshotel.com
Bankrekening: 43 99 71 365

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Tot slot!!

De Vrienden van Niños en het secretariaat van Niños wensen u een fijne zomer en voor wie (nog) gaat een hele relaxte vakantie.

Graag tot horens,

Lydia en Hans, Jan Schoenmakers en Jan Tops

Hier doen we het samen met u, voor:

Gracias!